

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi senat)

z dne 13. septembra 2005*

V zadevi T-140/02,

Sportwetten GmbH Gera, s sedežem v Geri (Nemčija), ki jo zastopa
A. Zumschlinge, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga
zastopata D. Schennen in G. Schneider, zastopnika,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe Urada za usklajevanje
na notranjem trgu (znamke in modeli), intervenientka pred Sodiščem prve stopnje,
je bila

* Jezik postopka: nemščina.

Intertops Sportwetten GmbH, s sedežem v Salzburgu (Avstrija), ki jo je najprej zastopal H. Pfeifer, nato R. Heimler, odvetnika,

zaradi tožbe, vložene proti odločbi četrtega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) z dne 21. februarja 2002 (zadeva R 338/2000-4) o zahtevi za ugotovitev ničnosti figurativne znamke Skupnosti INTERTOPS,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi senat),

v sestavi J. Pirrung, predsednik, A. W. H. Meij, sodnik, in I. Pelikánová, sodnica,

sodni tajnik: J. Plingers, administrator,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 2. maja 2002,

na podlagi odgovora na tožbo, vložene v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 5. avgusta 2002,

na podlagi odgovora na tožbo intervenientke, vložene v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 22. avgusta 2002,

na podlagi replike, vložene v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 7. januarja 2003,

na podlagi duplike intervenientke, vložene v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 29. julija 2003,

na podlagi javne obravnave 16. februarja 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) je 11. januarja 1999 objavil registracijo znamke Skupnosti, ki jo je zahtevala intervenientka skladno z Uredbo (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), s figurativnim znakom, ki je prikazan spodaj in za katerega so bile zahtevane rdeča, bela in črna barva:

- 2 Storitve, za katere je bila znamka prijavljena, spadajo v razred 42 Nicejskega sporazuma o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, v dopolnjeni in spremenjeni različici, in ustrezajo temu opisu: „Storitve sprejemalca stav, storitve v zvezi s stavami vseh vrst“ (v nadaljevanju: sporne storitve in sporna znamka Skupnosti).
- 3 Tožeča stranka je 17. maja 1999 pri Uradu vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti sporne znamke Skupnosti skladno s členom 51(1)(a) Uredbe št. 40/94. Pri utemeljitvi svoje zahteve se je sklicevala na absolutni razlog za zavrnitev v smislu člena (7)(1)(f) Uredbe št. 40/94.
- 4 Hkrati je bila tožeča stranka imetnica nemške znamke z besedno oznako INTERTOPS SPORTWETTEN (v nadaljevanju: nemška znamka) za enake storitve, kot so zgoraj navedene.
- 5 Z odločbo z dne 2. februarja 2000 je oddelek za izbris Urada zavrnil zahtevo za ugotovitev ničnosti z obrazložitvijo, da sporna znamka Skupnosti ne nasprotuje niti javnemu redu niti sprejetim moralnim načelom.
- 6 Z odločbo z dne 21. februarja 2002 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) je odbor za pritožbe zavrnil pritožbo, ki jo je vložila tožeča stranka, in ji naložil plačilo stroškov pritožbenega postopka.
- 7 Odbor za pritožbe je menil, da naj bi presoja vprašanja, ali znamka nasprotuje členu 7(1)(f) Uredbe št. 40/94, zadevala znamko samo. Tožeča stranka naj ne bi trdila, da naj bi sporna znamka Skupnosti sama po sebi – čeprav samo v Nemčiji –

- 9 Urad Sodišču prve stopnje predlaga, naj:
- zavrne tožbo;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.
- 10 Intervenientka Sodišču prve stopnje predlaga, naj zahtevek tožeče stranke zavrne.
- 11 Intervenientka v dupliki Sodišču prve stopnje predlaga, naj v spis doda sklep nemškega urada za patente in znamke z dne 23. avgusta 2000, s katerim je bil odrejen izbris nemške znamke.
- 12 Intervenientka je na javni obravnavi še predlagala, naj se stroški postopka naložijo tožeči stranki.

Pravno stanje

Prvi predlog tožeče stranke, s katerim predlaga, naj se izpodbijana odločba razveljavi

Dokazi in trditve strank

- 13 Tožeča stranka je za podkrepitev svoje zahteve za razveljavitev uveljavljala edini tožbeni razlog, da naj bi izpodbijana odločba nasprotovala členu 51 v povezavi s členom 7(1)(f) in (2) Uredbe št. 40/94.

- 14 Tožeča stranka navaja, da naj bi pravni predpisi številnih držav članic, zlasti nemški pravni predpisi, predvidevali, da naj bi smela sporne storitve ponujati izključno podjetja, ki jim to odobrijo nacionalne oblasti v posamični državi članici. Ker naj tožeča stranka ne bi imela dovoljenja za ponujanje spornih storitev v Nemčiji, naj ne bi imela pravice ponujati oziroma oglaševati teh storitev po členu 284 Strafgesetzbuch (nemški kazenski zakonik). Bundesgerichtshof (nemško vrhovno zvezno sodišče) naj bi ji s sodbo z dne 14. marca 2002 prepovedalo oglaševanje storitev v Nemčiji in več odločb nemških sodišč naj bi tretjim prepovedalo uporabo sporne znamke Skupnosti v Nemčiji. Intervenientka naj bi sicer v več pravnih postopkih v Nemčiji priznala, da naj tam ne bi pridobila nikakršnega takega dovoljenja. Zgoraj omenjeni nacionalni pravni predpisi, zlasti člen 284 Strafgesetzbuch, naj bi bili skladni s pravom Skupnosti (sodbe Sodišča z dne 24. marca 1994 v zadevi Schindler, C-275/92, Recueil, str. I-1039; z dne 21. septembra 1999 v zadevi Läärä in drugi, C-124/97, Recueil, str. I-6067, in z dne 21. oktobra 1999 v zadevi Zenatti, C-67/98, Recueil, str. I-7289).
- 15 Iz tega sledi, da naj bi sporna znamka Skupnosti v Nemčiji prav tako kot v drugih državah članicah nasprotovala javnemu redu in sprejetim moralnim načelom v smislu člena 7(1)(f) Uredbe št. 40/94.
- 16 Tožeča stranka glede tega napotuje na odločbe Bundespatentgericht (nemško deželno patentno sodišče) v zadevah McRecht, McLaw in Cannabis, v katerih sicer ni bil naveden nikakršen ničnostni razlog, ampak naj bi se izhajalo iz tega, da naj ponudnik storitve, ki naj ne bi bil upravičen ponujati svojih storitev na podlagi zakonske prepovedi, ne bi imel nikakršne pravice do znamke za te storitve.
- 17 Tožeča stranka nato oporeka, da naj bi bila za razlago člena 7(1)(f) Uredbe št. 40/94 potrebna enotna evropska merila. Torej naj bi iz zgoraj navedene sodne prakse, zlasti iz sodbe Zenatti, izhajalo, da bi bilo treba nacionalne presoje na področju ureditve sprejemanja športnih stav upoštevati na evropski ravni. Člen 106(2) Uredbe 40/94 naj ne bi pomenil, da bi se morale te presoje upoštevati samo na nacionalni ravni,

ampak da bi bilo to mogoče tudi na tej ravni. Sicer bi, tako trdi tožeča stranka, člen 7(2) Uredbe 40/94 izgubil pomen, kajti če se sporna znamka Skupnosti ne bi mogla uporabljati samo v enem delu Skupnosti, bi bilo izključeno, da se ta znamka razglasi za nično.

18 Po načelu, da naj bi bilo treba znamko uporabljati, zato da bi ostala varovana, se znamke, če bi bila njena uporaba za storitve, za katere bi bila registrirana, od vsega začetka izključena in tudi vsaka siceršnja uporaba na področju teh storitev prepovedana, ne bi moglo gospodarsko izkoriščati in ne bi obstajala nikakršna pravica do registracije. Če bi šlo za znamko Skupnosti, bi bila tako dovolj že uporaba v eni sami državi članici, da bi se zadostilo obveznosti uporabe skladno s členom 15 Uredbe št. 40/94; iz člena 7(2) Uredbe je mogoče razbrati načelo, da bi moral biti imetnik znamke sposoben uporabljati znamko v celotni Skupnosti, z izjemo neznatnega dela.

19 Med drugim bi bila tožeča stranka, če sporna znamka Skupnosti ne bi bila razglašena za nično, omejena pri uporabi znamke, ker naj bi bila znamka Skupnosti prijavljena za registracijo 27. novembra 1996, tako da ima prednost v primerjavi z nemško znamko, čeprav intervenientka ni upravičena ponujati svojih storitev v Nemčiji.

20 Končno naj bi tožeča stranka prerekala tudi razlago člena 7(1)(f) Uredbe št. 40/94, ki jo je predlagal Urad, po kateri bi se lahko registracija zavrnila samo za znamke, ki – tako kot žaljive ali bogokletne izjave – očitno nasprotujejo temeljnim načelom življenja v družbi. Vendar naj bi v tem obravnavanem primeru obstajala tudi kršitev

omenjene določbe, če upoštevamo to razlago. Kajti iz zgoraj omenjene sodne prakse naj bi sledilo, da sodišče pripisuje varovanju državljanov pred nevarnostjo izkoriščanja njihove strasti do igre velik pomen. Storitve, ki človeka z izkoriščanjem te strasti pripeljejo do gospodarskega propada, bi se morale presojati enako kot žaljive ali bogokletne izjave.

- 21 Urad in intervenientka obravnavata navedene tožbene razloge kot neutemeljene.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 22 Najprej se je treba spomniti na to, da se skladno s členom 51(1)(a) Uredbe št. 40/94, v različici, veljavni do 9. marca 2004, dneva, ko je začela veljati Uredba Sveta (ES) št. 422/2004 z dne 19. februarja o spremembah Uredbe št. 40/94 (UL L 70, str. 1), znamka Skupnosti razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri Uradu, „če je bila registrirana v nasprotju z določbami člena 7 [Uredbe št. 40/94]“.
- 23 Člen 7(1)(f) Uredbe št. 40/94 predvideva, da se ne registrira „znamk, ki nasprotujejo javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom“, drugi odstavek tega člena pa določa: „Odstavek 1 se uporablja ne glede na to, da razlogi proti registraciji obstajajo le v delu Skupnosti.“
- 24 Takoj je treba ugotoviti, da trditve tožeče stranke, ko se nanašajo na druge države članice, in ne na Nemčijo, niso podkrepjene z ničimer dejanskim in natančnim. Iz tega sledi, da so njene trditve v tem smislu neupoštevne.

- 25 Ugotoviti je tudi treba, da tožeča stranka ni uveljavljala, da znak, vsebovan v sporni znamki Skupnosti, kot tak ali storitve, na katere se nanaša ta znamka, nasprotujejo javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom. Njene utemeljitve zadevajo predvsem trditev, da naj intervenientka zaradi nacionalnih pravnih predpisov, na podlagi katerih naj bi lahko storitve v zvezi s stavami ponujala izključno podjetja, ki so jim to odobrile pristojne oblasti, ne bi bila upravičena v Nemčiji ponujati in oglaševati spornih storitev. Glede tega je bilo ugotovljeno, da intervenientka nima dovoljenja za ponujanje spornih storitev v Nemčiji.
- 26 Vendar to ne pomeni, da sporna znamka Skupnosti v smislu člena 7(1)(f) Uredbe št. 40/94 nasprotuje javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom.
- 27 Glede tega je treba sprva ugotoviti, da – kot navaja izpodbijana odločitev in uveljavljata Urad in intervenientka – presoja kršitve javnega reda ali sprejetih moralnih načel zadeva samo znamko, to pomeni znak v povezavi s proizvodi ali storitvami, za katere je bila znamka registrirana.
- 28 Glede tega se je treba spomniti na to, da je Sodišče prve stopnje v sodbi z dne 9. aprila 2003 v zadevi Durferrit proti UUNT – Kolene (NU-TRIDE) (T-224/01, Recueil, str. II-1589) poudarilo, da iz različnih pododstavkov člena 7(1) Uredbe št. 40/94, branih skupaj, izhaja, da ti veljajo za značilnosti, ki jih ima prijavljena znamka sama, in ne za okoliščine, ki se nanašajo na vedenje prijavitelja (točka 76).

- 29 To, da intervenientka v Nemčiji ni upravičena ponujati in oglaševati spornih storitev, se ne more upoštevati kot okoliščina, ki se v smislu omenjene razlage nanaša na značilnosti, ki jih ima znamka sama. Ta okoliščina torej ne more povzročiti, da znamka sama nasprotuje javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom.
- 30 Nobena od nadaljnjih utemeljitev, ki jih je podala tožeča stranka, ne more spremeniti te presoje.
- 31 Glede odločitev Bundespatentgericht v zadevah McRecht, McLaw in Cannabis iz sodne prakse izhaja, da je skupnostna ureditev znamk samostojen in neodvisen sistem, katerega veljavnost ni odvisna od katerega koli od nacionalnih sistemov (sodba Sodišča z dne 5. decembra 2000 v zadevi Messe München proti UUNT (electronica), T-32/00, Recueil, str. II-3829, točka 47). Torej je treba registracijo znaka kot znamke Skupnosti presojati izključno na podlagi zadevne skupnostne ureditve (sodba Sodišča z dne 9. oktobra 2002 v zadevi Glaverbel proti UUNT, T-36/01, Recueil, str. II-3887, točka 34). Omenjene odločbe Bundespatentgericht so tako za obravnavani primer neupoštevne. Poleg tega se, kot priznava tožeča stranka, v nobeni od njih ne domneva ničnostni razlog. Sicer pa zadevajo druge znake in proizvode kot obravnavani primer.
- 32 Glede trditve, da naj bi se morala znamka načelno uporabljati, da bi ostala varovana, zadošča opozorilo, da skladno z zgornjimi trditvami presoja pri uporabi člena 7(1)(f) Uredbe št. 40/94 zadeva znamko samo, to pomeni znak v povezavi s proizvodi ali storitvami, za katere je bila znamka registrirana. Torej so vsa vprašanja, ki se nanašajo na uporabo sporne znamke Skupnosti, za uporabo te določbe brez pomena.

- 33 Glede trditve, da naj bi bila tožeča stranka omejena pri uporabi nemške znamke, če sporna znamka Skupnosti ne bi bila razglašena za nično, zadošča ugotovitev, da je ta okoliščina, če naj bi to držalo, neupoštevna za vprašanje, ali znamka Skupnosti nasprotuje javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom. To zadnjenavedeno vprašanje, za katerega dejansko gre v predloženem primeru, sodi namreč med absolutne razloge za zavrnitev registracije skladno s členom 7 Uredbe št. 40/94, ki so predmet samostojne presoje, brez kakršne koli povezave z drugimi znamkami. Vprašanje uporabe nemške znamke tožeče stranke je torej v predloženem primeru brez pomena.
- 34 Nazadnje je treba glede trditve, ki jo tožeča stranka opira na člen 106(2) Uredbe št. 40/94, ugotoviti, da ta določba določa: „Razen če je določeno drugače, ta uredba ne vpliva na pravico do začetka postopka po civilnem, upravnem ali kazenskem pravu države članice ali po zakonodaji Skupnosti za prepoved uporabe znamke Skupnosti, če se uporaba nacionalne znamke lahko prepove po zakonodaji te države članice ali po zakonodaji Skupnosti.“
- 35 Iz te določbe sicer izhaja, da je uporaba znamke, ne glede na to, da je z registracijo varovana kot znamka Skupnosti, na podlagi predpisov o javnem redu in sprejetih moralnih načelih lahko prepovedana, vendar iz nje ne izhaja, da je ta možnost upoštevana pri vprašanju, postavljenem na podlagi člena 51(1)(a) Uredbe št. 40/94 in ga je sprožila tožeča stranke, ali je znamka registrirana skladno z določbami člena 7 Uredbe. Zaradi tega je zadevna trditev zavrnjena.
- 36 Ker skladno z zgornjimi ugotovitvami okoliščina, da intervenientka ni upravičena ponujati in oglaševati spornih storitev v Nemčiji, ne pomeni, da sporna znamka Skupnosti nasprotuje členu 7(1)(f) Uredbe št. 40/94, ni treba obravnavati vprašanja,

o katerem stranke razpravljajo, ali se mora ta določba razlagati samostojno. Niti pravilnosti razlage te določbe, ki jo zastopa Urad, in utemeljitev, ki jih proti temu navaja tožeča stranka, ni treba obravnavati.

- 37 Končno, ker je okoliščina, da intervenientka v Nemčiji ni upravičena ponujati in oglaševati spornih storitev, za uporabo člena 7(1)(f) Uredbe št. 40/94 neupoštevna, ni treba obravnavati, ali – kot trdi intervenientka – ta okoliščina pomeni kršitev prostega pretoka storitev.
- 38 Ker se je glede na vse to edini tožbeni razlog, naveden v podkrepitev prve zahteve, moral zavrniti, se tudi ta zahteva zavrne.

Drugi predlog tožeče stranke, s katerim predlaga, naj se sporna znamka Skupnosti razglasi za nično

- 39 Glede drugega predloga tožeče stranke je treba ugotoviti, da skladno s tem, kako sta povezana prvi in drugi predlog, drugi predlog navaja kot pogoj, da se prvi predlog o razveljavitvi izpodbijane odločbe najmanj deloma sprejme; drugi predlog je torej postavljen, kot je potrdila tudi tožeča stranka na javni obravnavi, za primer, da bi bil prvi predlog sprejet.

- 40 Ker Sodišče ni odločilo, da se izpodbijana odločba razveljavi, mu ni treba odločati o dopustnosti ali utemeljenosti drugega predloga (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 22. junija 2004 v zadevi „Drie Mollen sinds 1818“ proti UUNT – Nabeiro Silveria (Galáxia), T-66/03, ZOdl., str. II-1765, točki 50 in 51).

Tretji predlog tožeče stranke, predložen podredno, s katerim predlaga, naj se ugotovi, da sporna znamka Skupnosti ne more nasprotovati nemški znamki

Trditve strank

- 41 Tožeča stranka v podkrepitev tega predloga navaja, da je treba razčistiti, da sporna znamka Skupnosti njenemu imetniku ne daje nikakršnega globalnega „učinka zapore“ za celotno Skupnost, če naj bi mu bilo onemogočeno to znamko uporabljati v enem delu Skupnosti, medtem ko je ta možnost drugim podjetjem odprta.
- 42 Na javni obravnavi sta Urad in intervenientka trdila, da naj bi se ta tretji predlog kot nedopusten zavrnil zaradi nezadostnih utemeljitev in zato, ker ta odločba sodi v okvir nacionalnega prava, in ne v pristojnost Sodišča.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 43 O podrednem predlogu se odloči, če, kot je bilo zgoraj izvedeno, se morata prvi in drugi predlog, ki sta bila predstavljena kot glavna predloga, zavrnila.

- 44 Ker tožeča stranka ni predložila dokazov v podkrepitev tretjega predloga, se ta zavrne kot nedopusten, saj ne izpolnjuje zahteve iz člena 44(1)(c) Poslovnika Sodišča prve stopnje, ki določa, da mora tožba obsegati med drugim tudi kratek povzetek tožbenih razlogov.

Predlog intervenientke, s katerim predlaga, naj se v spis doda sklep nemškega urada za patente in znamke z dne 23. avgusta 2000, s katerim je bil odrejen izbris nemške znamke

- 45 Glede tega je dovolj ugotovitev, da če ni treba odločiti o predlogu tožeče stranke, ki se nanaša na razglasitev sporne znamke Skupnosti za nično, in če se zadevna tožba v celoti zavrne, ni treba odločiti niti o zadevnem predlogu intervenientke.

Stroški

- 46 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogom UUNT naloži plačilo stroškov. Na javni obravnavi je tudi intervenientka predlagala, naj se plačilo stroškov naloži tožeči stranki. To, da je tak predlog podala šele v ustnem postopku, ne izključuje tega, da se predlogu ne bi ugodilo (sodba Sodišča z dne 29. marca 1979 v zadevi NTN Toyo Bearing in drugi proti Svetu, 113/77, Recueil, str. 1185, in sklepni predlogi generalnega pravobranilca G. Warnerja k tej sodbi, Recueil, str. 1212, 1274). Na podlagi tega se tožeči stranki naložijo celotni stroški.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi senat)

razsodilo:

- 1. O predlogu tožeče stranke, da se znamka Skupnosti z besednim elementom INTERTOPS razglasi za nično, in o predlogu intervenientke, da se v spis doda listina, ni treba odločiti.**
- 2. V preostalem delu se tožba zavrne.**
- 3. Tožeči stranki se naloži plačilo celotnih stroškov.**

Pirrung

Meij

Pelikánová

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 13. septembra 2005.

Sodni tajnik

Predsednik

H. Jung

J. Pirrung